

‘Ο Jota Navarra υποθάλλει ἐν ποίημα: Στὸ
ἀστρο. Καρμίκ πρωτοτυπία. “Ἔχουν λεχθῆ τοσά-
κις ὅταν γράψει! . . .”

‘Ο Άγιλλενς Μοροζίνης εἶναι κωμικός πο-η-
τής. ‘Άλλ’ ἡ προκήρυξις ἀφορᾷ λυρικὸν ποίημα.
Συνεπῶς δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ’ ὅψει οἱ
στίγμοι του.

‘Η Λορελάη εἶναι προφράνδης δεσποινίς. ‘Ο γα-
ρακτήρ τῆς γραφῆς ὁ ἀριστοκρατικώτατος, ὁ πο-
λυτελῆς καὶ ἀρωματισμένος φάλελος, προδίδουν
μίαν εὐάισθητον καὶ ποιητικὴν ψυχήν. μίαν κα-
λαισθησίαν. Καὶ ταύτην ἀνευρίσκουμεν ὄπως δῆποτε
εἰς τὸ ποίημά της: «Δὲν πρέπει ν’ ἀγαπῶ πειά...»
‘Άλλ’ ἡ ακλαισθησία δὲν αἴρεται ἀτυχῶς μέχρι
τοῦ ὑψηλοῦ. ‘Η κοριμότης τοῦ στίχου δὲν ἔρχεται
διὸς γὰρ κοποῦν φύλλα δάρχης καὶ νὰ στεφανώσουν
τὴν κομηγὴν της. Ερωτᾷ ἡ Λορελάη τὸ φεγγάρι καὶ
τάστερια, τὰ ἀργυρᾶ νερά τῆς λίμνης καὶ τὴν
πεισματάρχη θάλασσα, καὶ τὰ πουλάκια. Καὶ ὅλα
μὲν κάποιαν κακεντρεζίειν τῆς λέγουν ὅτι δὲν πρέ-
πει ν’ ἀγαπᾷ. Καὶ ἔξαντλουθεὶ μελαγχολικώτατα:

Καὶ ἡ καρδιά μου ἡ πορεμένη
Πούχει στὰ βάθη της πόρος πικρὸς
Κι’ αὐτὴ μοῦ εἴλε προγονιτωπῶτας
Ότι δὲν πρέπει περὶ ν’ ἀγαπῶ.

Λοιπὸν φαγίσου, φτωχὴ καρδιά μου
Τί θέλεις τώρα περὶ νὰ κινητᾶς;
Νόγκωσε, ἔσβυσαν τὰ δύταιρά σου
‘Αφοῦ δὲν πρέπει περὶ ν’ ἀγαπῶ.

‘Η Ψυχὴ, δεσποινίς καὶ αὐτὴ ἀναμφισβόλως —
ἡ γραφολογία παῖζει, βλέπετε, μεγάλον φόλον
εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς — εἶναι ἡ σχετικῶς ὑπερ-
τέρα ποιητικὴ ἐντιληψία, ἐξ ὅλων τῶν ἀγωνι-
σθέντων. ‘Υπέρβαλε δύο ποιήματα. Τοὺς «Πόδους»
καὶ τοὺς «Στίχον». Φάγεται ἔμπειρος τῆς στι-
χουργίας καὶ εὐμετροῦσα εἰλικρινοῦσα αἰσθήματος.
Οἱ στίχοι της ἥρεμοι, στεροῦντα πρωτοτυπίας, προ-
δίδουν ὅμως ψυχὴν πολλὰ παθοῦσαν. ‘Η ἀδύναμία
τῶν ἄλλων ποιημάτων καθιστᾷ τὰ ίδια καὶ τῆς ἔξια
προσοχῆς καὶ ἐκτιμήσεως.

* *

‘Η ἐπιτροπὴ πρὸ τῆς πτωχείας τῶν διαγωνι-
σθέντων, λυπεῖται ὅτι δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐ-
χάριστον θέσιν γάρ την πρώτην. ‘Ἐν τούτοις
απογέμει ὀλοψήρως τὸν πρώτον καὶ μάνον ἐπαίνον
εἰς τὰ δύο ποιήματα τῆς Ψυχῆς.

Καὶ συγχάρει μὲν αὐτὴν, μετ’ ἀπορίας ὅμως
ἡ ἐπιτροπὴ εὐρέθη πρὸ ἑνὸς ὑστερογράφου, ἡ μᾶλ-
λον τελειογράφου τῆς Ψυχῆς. ‘Εαν — γράψει — τὰ
ποιήματά της εἰχον τὴ καλὴ τύχη νὰ ἐπαίνεισσην
μάνον, παρακαλεῖ γὰρ μὴ δημοσιεύθοισην, ἀλλὰ νὰ
σχειθοῦν γωρίς ἡ ἐπιτροπὴ νὰ δῷ ποτοῦς εἶναι ὁ στι-
χουργός. (Σημ. Ἐπιτρ. Καὶ διατὶ ἔχει; ἡ) Ήταν τὸ
χριστῆρι μεγάλη γάρι».

‘Η ἐπιτροπὴ λυπεῖται διὰ τὴν σκληρὴν ἀπα-
γόρευσιν, προερχομένην μάλιστα ἀπὸ μίαν ποιή-
τριαν, ἣν οἱ στίχοι της δεικνύουν πολὺ ἀδράν. Διὰ

νὰ μὴ ὑπάρξῃ ὅμως ἀμφισβολία ἐκ μέρους τῶν ἄλ-
λων ἀγωνισθέντων περὶ τῆς ἀπέναντι τῶν ὑπερο-
γῆς τῶν ἐπαινεθέντων ποιημάτων καὶ πρὸς πλή-
ρωσιν ρητοῦ ὄρου τοῦ ἀγωνισμάτος, παραθέτομεν
ἄμφοτερα τὰ ποιήματα, ζητοῦντες συγγνώμην ἀπὸ
τὸν ποιητὴν (ἢ ἀπὸ τὴν ποιήτριαν) διὰ τὴν μὴ ἀπο-
δογήν τῆς παρανήσεως του. ‘Ως πρὸς τὸ πραγ-
ματικὸν ὅμως ὄνομα, τὴν θέλησιν τῆς Ψυχῆς ἡ
ἐπιτροπὴ ἐσεβάσθη, διὸ καὶ ἐνώπιον τῶν μελῶν
αὐτῆς ὁ φάνελλος ὁ περιέχων τὸ ὄνομα ἐσχίσθη
εἰς ἀπειρά τεμάχια, παραθόδεντα εἰς τὸν ἄνεμον,
ὅτις ἀτυχῶς μόλις ἔπνεε, ὡσὲν γὰρ συνεμπίζετο καὶ
αὐτὸς τὴν στενογραφίαν τῆς Ἐλλανοδίκου ἐπι-
τροπῆς.

Ἐν Αθήναις, τῇ 4 Δεκεμβρίου 1902.

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ
Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΕΠΑΙΝΕΘΕΝΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΠΟΘΟΙ

Τ’ ἀσπρα τὰ πουλάκια πέταξαν μιὰ μέρα
Στὰ πυκνά τὰ δένδρα μὲ τρελλή καρδιά·
Τ’ ἀσπρα τὰ πουλάκια πέταξαν μιὰ μέρα,
Τὴ φωληὴ νὰ στήσουν ’ετά χλωρὰ κλαδιά.

Μά, κακή τους μοῖρα, βρέθηκαν δυὸς χέρια
Μ’ ἀπονιὰ ’σκορπίσαν τὰ τρελλά πουλά,
Κι’ ὅταν πῆρε ἡ νύχτα, ἔδειχναν τ’ ἀστέρια
Στὸ στενὸ τὸ δρόμο, αἴμα καὶ φτερά.

Κ’ οἱ λευκοί μου πόθοι—ἀσπρα περιστέρια—
Πέταξαν σὲ χώρα, χώρα μυστικὰ
Μά, κακή τους μοῖρα, βρέθηκαν δυὸς χέρια
Καὶ τοὺς διασκορπίσαν μ’ ἀπονη καρδιά.

Κι’ ὅταν πῆρε ἡ νύχτα, ὁ ἀποσπερίτης
Στὴν Ίτιά τὴν μαύρη ἔδειχνε θαυμά,
Δίπλα ’ετό σπασμένο πράσινο κλαρί της,
Απ’ τοὺς ἀσπρους πόθους, αἴμα καὶ φτερά.

★

ΣΤΙΧΟΙ

Σάν λούλουδα θιλιμένα, ποῦ σαλεύουνε
Στὸ φύσημα τὸ ἥμερο τ’ ἀγέρα,
Σάν λούλουδα ποῦ ἔρημα σαλεύουνε,
Στοῦ τάφου τῆς σχισμάδες θλιδερά,

Καὶ οἱ στίχοι μου ἀνάερα λιγύζουνε
Στὸ φύσημα τὸ ἥμερο τοῦ πόνου,
Κ’ οἱ στίχοι μου ’ε τὸν τάφο θά λιγύσουνε,
Ποῦ μ’ ἀνοίξε ἡ μαύρη συμφορά.

ΨΥΧΗ

